Ой, що робиться зараз у пеклі, що робиться?!

Усі чорти в паніці, а найстарший диявол, Вельзевул, сидить у кабінеті, замкнувся, нікого не приймає, секретарка ходить навшпиньки і, як котрийсь сатана голову до приймальні виткне, — зразу:

— Ш-ш-ш! Тихо!

— Не приймають?!

— Та куди там приймать?! Замислившись, ратиці гризуть і сопуть!

— А що таке?!

— Тихо! І сама не знаю! Іноді шию дугою вигнуть, голову нахилять, хвостом себе по стегнах ляскають та все когось ріжками ніби хотять проткнуть і набік одкинуть! Тікай краще!

Сатана тихенько зачинив двері й чкурнув од кабінету, нервовий і наполоханий.

Довгенько щось отак сидів у кабінеті на самоті диявол Вельзевул — та все думав.

Раптом різкий дзвінок до секретарки.

Секретарка вскочила до кабінету і вжахнулася: диявол сидить блідий, очі йому червоні, ріжки загострилися, китиця на хвості вистріпалась, волосся на животі й на спині геть-чисто все посивіло, — тільки на голові та на хвості й чорне, — лапи всі лисі, ратиці пообкусувані, і не говорить, а якимось хрипучим голосом мекає:

— Під Новий рік збіговисько усіх чортів і молодших і старших! Щоб усі були! Зібрати всіх в сковородинському цеху! Дров під сковородки в цей час не підкладать, щоб грішники не шкварчали, бо заважатимуть…

— Припинить, значить, тортури грішникам, чи як, ваша диявольська екселенція? — боязко запитала секретарка.

— Значить, припинить! Нічого з ними не станеться! Теж мені, подумаєш, муки? Ну, йди! І зразу ж і по телеграфу, і по радіо передавай наказ про загальне збіговисько!

— Порядок денний який буде, ваша диявольська екселенція?

— Сам оголошу!

Секретарка вискочила з кабінету, миттю до телефону передавати наказ і на радіо, і на телеграф про підноворічне всечортяче збіговисько.

Занепокоєння в пеклі почалося після того, як почали туди прибувати з шибениць чемпіони Освєнціма, Дахау, Бельзена, Майданека і т. ін.

Коли вони появилися в цехах старезного-престарезного пекла, вони прогулювалися поміж казанами, пательнями, пекельними пічками та багаттями, іронічно посміхались:

— Оце пекло? Ха-ха! Оце — тортури? Хо-хо! Оце пекельні муки?! Хе-хе!

Реготалися вони страшно! Аж за животи бралися та реготалися:

— Ех ви! Чорти називаєтесь?! Сатанята ви наївні! Дияволятка ви! Оце у вас називається печі?! Оце у вас називається вогонь?! Діти ви, діти! Не бачили ви освєнцімської пічечки!! Не бачили ви майданівської

установочки?! Почекайте, ось після Нюрнберзького процесу ідеологи наші прибудуть, — ми вам тоді покажемо, яким має бути пекло!

— Так ви ж самі й мучитиметесь у тім пеклі?!

— Ха-ха! — хахакнула медхен Ірма.

— Як то так "ха-ха"?! — скипів начальник над усіма пекельними сковородками, старий, досвідчений сатана, що за своє життя засмажив мільярдів з десяток грішників. — Як посаджу на сковородку, тоді хахакнеш!

— Побачимо, хто кого посадить! — багатозначно примружила очі медхен Ірма.

Всі одразу зрозуміли, що щось таке затівається.

Негайно ж повідомили про такі балачки самого Вельзевула.

І ото з того часу Вельзевул замислився, замкнувся в кабінеті і все думав.

Вельзевул — не дурень.

Він прекрасно розумів, що його пекло, його пекельні муки й тортури проти фашистських мук на землі ніщо, і що всі грішники глузуватимуть тепер і з нього, і з його комбінату, і що з приїздом до пекла фашистів сором і глум упадуть на його стару диявольську голову…

От він і думав, як би запобігти цій катастрофі…

Багацько було планів у його сивій чортячій голові, та старий диявол знав, з ким він справу має…

Знав він діла і Герінга, і Ріббентропа і фон Паппена, і всіх інших розпроканалій, і в глибині душі своєї сам із себе насміхався:

— Ну, куди мені?! Хіба я зможу?!

Дивився на себе в дзеркало і смутно хитав головою:

— Пора, діду, на покой!

А, заспокоївшись, подумав:

"Хіба, може, дати по п'ятаку Скоропадському, Коновальцеві, Бандері та іншим гестапівським запроданцям із українців, — може, вони визволять?! Спробую! За гроші вони все зроблять..."

Оце, власне, й було основним питанням порядку денного підноворічного всечортячого збіговиська!

Заспокоївся трохи Вельзевул і повеселішав.

— Може, — мовляв, — ще поживу!

Але в цей час убігла до кабінету секретарка:

— Нещастя, ваша диявольська екселенція!

— Що таке?

— Харон утопився! Прив'язав до шиї камінь і шубовснув у Стікс! Залишив записку: "Прощавайте! Не хочу я фашистську та українсько-німецьку погань у пекло перевозити! Пропало пекло! Харон".

— Чесний був дідуган! Пекло йому підземне! Наше пекло, не фашистське!

Сильно дуже вразила ця подія Вельзевула. Харон не витримав! Тисячоліттями перевозив людей у пекло, а от не витримав!

— Кепська справа! Лиха ознака! — зітхнув Вельзевул.

Дав наказ секретарці:

— Влаштувати паром, хай самі переїздять! Бо коли Харон не витримав, то хто ж витримає?!

* * *

Всечортяче збіговисько якраз оце відбувається. Про його наслідки повідомимо о 12 годині ночі 31 грудня 1946 року.